

gelse paa Sundholm lovlig? For det andet: Var der ingen anden Udvej i Henhold til Loven? Og for det tredje: Hvem har Ansvaret for, at hun først blev dimitteret efter henvend 13 Maaneders Forløb? Sagen havde foruroliget mange og gjort det klart, at den Adgang til administrativ Frihedsberøvelse, som Forsorgsloven fastsætter, bør tages op til Revision. Men Sagen havde ogsaa rejst et andet Spørgsmaal. Hvis Grethe Hansen var erhvervs- og subsistensløs, hvis man af en eller anden Grund ikke kunde sende hende til hendes Moder, var der saa ikke et andet Sted, man kunde sende hende til, end Sundholm?

I sit Svar paa Forespørgselen oplyste *Socialministeren*, at Anbringelsen var sket med Hjemmel i Forsorgslovens §§ 318—321, hvis Regler er meget vidtgaaende. I Tilslutning hertil udtalte han:

„Saafremt det høje Ting skulde ønske en nærmere Redegørelse for det Tilfælde, der her er omtalt, er jeg naturligvis parat til at fremsætte en saadan for et af Tinget nedsat Udvalg og ogsaa til at fremlægge samtlige Sagens Akter for et saadant Udvalg, idet jeg mener, det vil være mest formaalistjenukt, at vi drøfter Spørgsmaalet i et Udvalg.

Medens jeg altsaa mener at kunne sige, at der ikke er handlet mod Lovens Bogstav, er jeg mere i Tvivl, naar jeg spørges om Lovens Aand. Nu er det naturligvis altid et Skøn, hvad man vil kalde Lovens Aand, men sikkert er det dog, at man uvilkaarligt føler sig noget forbløffet, naar man stilles over for den Kendsgerning, at en Person — saaledes som det er sket i dette Tilfælde — med Hjemmel i Lovgivningen berøves sin Frihed ved en rent administrativ Beslutning, og at denne Frihedsberøvelse kan opretholdes i over et Aar uden at Sagen har skullet forelægges for en Domstol.

Nu beder jeg ganske vist de ærede Medlemmer erindre, for det første, at der ikke, bortset fra Disciplinærstraffe, er Tale om Anbringelse i Celle, og for det andet, at det ved Anvendelse af disse Bestemmelser i Forsorgsloven drejer sig om Grupper af Personer, der som oftest har vist betydelige Tilpasningsvanskeligheder over for det normale Samfundsliv og de Forpligtelser, dette fører med sig, og som offentlige Myndigheder derfor maa træffe visse Forholdsregler over for. Men dette gør naturligvis ingen Ændring i, at de gældende Bestemmelser næppe kan siges at være i Overensstemmelse med det almindelige Syn i Dag paa disse Forhold, ja, vel endogsaa synes at stride mod vort almindelige Syn paa Borgernes Retsikkerhed. Dette har man længe været klar over i Socialministeriet, og jeg har derfor ogsaa for nogen Tid siden erklæret mig enig i Nedsættelsen af *et Udvalg*, der skal tage